

*Jana
Pšádalová*

**Kočin
činy**

ilustrovala Markéta Vydrová

*Tatí sam nahore
a Janovi
po mém boku...*

Laskavé
čtení

*Jana
Oščadlová*

**Kocín
činy**

ilustrovala Markéta Vydrová

Jana Oščádalová
KOČIČINY

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

© Jana Oščádalová, 2013
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2013
Illustrations © Markéta Vydrová, 2013
Cover © Markéta Vydrová, 2013

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-715-6

1. Kočka Tači

Člověk by nevěřil, jak se život rodinný prudce změní s příchodem domácího mazlíčka. Vypustili jsme do bytu černou chlupatou bambuli a zpočátku jsme prostě jen stáli v němém úžasu. Když se nám pak konečně podařilo zavřít ústa, uvědomili jsme si, že spousta roztočilých chviliek a zábavných historek je nenávratně ztracena, protože lidská paměť je nejen krátká, ale také dřevá jako řešeto.

Nejsme fandové fotografování, nefotíme ani sebe do rodinného alba, natož aby nás napadlo vyfotit koťátko, takže jsme si později jen stěží vybavovali, jak vlastně byla mrňavá. Ano, když nám ji donesli, byla tak mrňavá, že podlezla pod vodorovnou růžicí na noze křesla k počítači, která je jen tak vysoko nad podlahou, jak vysoká jsou kolečka, na nichž křeslo pojíždí, což tedy rozhodně není mnoho. Netrvalo dlouho a Tači do

této škvírky nestrčila ani hlavičku, natož pupík. Ale přestože ji skoro nebylo vidět od země, už od prvního okamžiku, kdy se k nám přistěhovala, nikdo ani v nejmenším nepochyboval, kdo je hlavou rodiny.

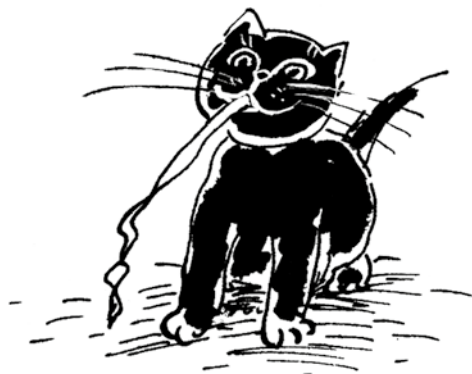
Tak snad abych ji představila. Hlava naší rodiny, ušima korunovaná, je krátkosrstá divoška, černá jako špatné svědomí. Máme ji sotva rok, ale už si nás stačila docela slušně ochočit a vychovat. Než nás vzala na milost a poněkud neochotně se smířila s tím, že jsme „ti lidi, co bydlí v jejím bytě“, nesměli jsme se jí ani dotknout, natož ji pohladit, chodila kolem nás nevšímavě, tedy pokud chodila, neb většinou svištěla pokoji coby chlupatá koule, z níž trčí jen drápky a zuby.

Dokud nevstoupila do puberty a neusoudila, že kotěcí hrátky už pro ni nejsou dost na úrovni, vypadali jsme, jako bychom spali na kaktusech a většinu dne se prodírali trnům. Tehdy jsme jí říkali Drači (ale potichoučku, aby to neslyšela). Za každou lumárnou (a že jich bylo požehnaně) jsme ji ihned převelice pochválili, protože slovo „nesmíš“ bylo zaručenou pobídkou k opakování. Jakmile jsme jí vyjádřili vřelý dík, že vyšplhala na fíkus nebo převrátila palmu, přestalo ji to bavit. Někdy.

Nejoblíbenější kotěcí zábavou bývalo honění prasátka, které jsme jí vyráběli zrcátkem, což vřele doporučuji všem chovatelům, neboť je to nejen výborný kočičí tělocvik, ale současně se mohou snadno a bez výčitek svědomí zbavit „uměleckých“ předmětů, které dostali od příbuzných a ostýchají se je jen tak vyhodit.

Než bys řekl švec, vyrostla z Tači mladá dáma s vybraným vkusem (obzvláště si vychutná uleželá pánská trička z koše na prádlo) a chutěmi (nepohrdne poupaty minirůží, mladými výhonky bazalky a salátu, které pěstujeme v truhlících za oknem). Jinak sní všechno, co jí dáme do misky, pokud jí tam dáme to, co má ráda. Což také pilně činíme. Konzervy, paštičky a granule musí být zásadně s rybičkami, nejlepší jsou takové, které „voní“ i přes zavřený sáček. Občas servírujeme syrové rybí filé, tuňáka ve vlastní šťávě a jako obzvláštní pochoutku zelené olivy a šlehačku ve spreji – pochopitelně nikoli současně. Lidské jídlo náš mazlíček ignoruje – naštěstí, protože kdyby ne, nejspíš by na nás ani nezbylo. Výjimku tvoří zelená zelenina. Když loupu okurky na salát, tahá mi zpod ruky slupky a blaženě je chroupe, stejně tak nepohrdne hlávkovým salátem, nejlépe rovnou z mísy na stole.

Nevím, zda to patří ke kočičím choutkám nebo ke kočičí čertovině, ale

jakmile vytáhnu izolepu, už u mě sedí a číhá, snaží se mi kousek ukrást. Pak nastane honička, páčení lepicí pásky z tlamičky a žalostný nářek, jako bych jí brala největší pochoutku. Což ovšem nevyklučuje, že je to jen čertovina. Na ty je totiž naše Tači expert. Ale to už je jiná kapitola.

2. Kočka kočelinová

Původně jsme měli zamluveného černého kocourka s bílými ponožkami, jakého jsem měla už kdysi dávno, tehdy však spíš jen na byt a stravu, neboť to byl převeliký záletník. Jenže čtrnáct dní před tím, než se k nám měl nový kocourek nastěhovat, volala naše kočičí dodavatelka, jestli bychom raději nechtěli černou kočičku, která zůstala sama z celého vrhu, chovatelé se jí chtějí zbavit, a to okamžitě. A že by nám ji hned dovezla až domů. Raději jsme se moc nevyptávali, proč zůstala sama a jak se jí chtějí zbavit, a souhlasili jsme s výměnou. O kocourky je údajně mnohem větší zájem, neboť jsou prý mazlivější, takže i „bílá ponožka“ se dostal ke svým lidem.

Kočičí dodavatelka nám tedy dovezla černou ježatou kuličku, jíž jsme se představili a zkonzultovali s ní jméno, které jsme jí vybrali. Musím podotknout, že jsme měli jméno vymyšlené už dávno předem, jenže jsme netušili, že k němu patří jiná kočka. Tači je schválila, a tak jsme

jí předvedli její byt. První cesta vedla do fekálního domečku, druhá k miskám a třetí – do květináče. Leč my jsme byli připraveni.

Než jsme si pořídili kotě, tedy než si kotě pořídilo nás, zakoupili jsme velkou knihu moudrých rad, kterou napsal slovnutný anglický veterinář. Zejména jsme prostudovali kapitolu o tom, jak zabránit kočkám v útoku na květináče, protože máme pokoje plné květin – co květin, přímo stromů ve velkých nádobách.

Podle britského pana doktora stačí překrýt květináč hliníkovou fólií, neboť kočičky nesnášejí její praskání. Hbitě jsme položili na hlinu alobal a vzápětí již náš neposedný plyšáček honil po pokoji stříbřitý cucek, bez sebe nadšením ze zvuků, které vydává.

Jako další řešení problému nabízel pan doktor igelit, jehož šustění prý kočky odradí. Myslím, že tady někde má kořen Tačinčina hluboká láska k igelitovým taškám, s nimiž chvíli zápasí, pak prostrčí hlavu uchem (samozřejmě

„bílá ponožka“

tašky) a pyšně se prochází bytem, zatímco my ji co nejhlasitěji obdivujeme, jakou má krásnou novou pláštěnku. Takže igelit také nepomohl.

Postříkali jsme květináče kočičím smrádkem, zaručeným odpuzovačem, jak tvrdili v kočičí prodejně, který však našemu vytrvalému kotátku nikterak v rejdech nepřekážel.

Zakoupili jsme v květinářství bílý štěrk, neboť v oné moudré knize se pravilo, že ostré hrany kamínek nesvědčí citlivým tlapkám. Díky tomu jsme odhalili, že Tači je fakír. Mělo to aspoň jednu výhodu – na koberec nestříkala hlína. Citlivým packám možná ostré hrany nevadily, našim bosým nohám však dvakrát dobře nedělaly.

Další radu už kniha nenabízela, tak jsme si museli poradit sami. U břehů nedaleké řeky jsme nasbírali kameny velikosti pštrosích vajec a nakladli je do květináčů. A máme klid. Tači sice pilně posílkuje, ale zatím se jí nepodařilo žádný balvan odvalit na koberec. A my jsme získali vyhraněný názor na anglické veterináře, potažmo britské kočky. Kam se hrabou na naše české micky!

*... má krásnou
novou pláštěnku...*

3. Kočičí fyzika

O inteligenci koček není sporu. Každý kočkou slušně vychovaný člověk by o tom jistě předložil spoustu důkazů. Například Tači se ve volném čase po splnění denních povinností (jídlo, spaní, údržba kožičku, štěkání na holuby, dírkování a přemísťování utěrek v kuchyni) věnuje studiu základních zákonů optiky.

Netrvalo dlouho, než zjistila, že z jednoho pokoje vidí druhý ve velkém zrcadle v předsíni, a tak nás lze nepozorovaně sledovat. A že stačí, když se kočka přikrčí za roh chodby směrem do kuchyně, a má prostřednictvím zrcadla přehled o celé předsíni, takže si může pohodlně lovit kotníky nic netušících kolemjdoucích. Tači nejsou ještě ani dva roky, a už sama objevila, že úhel odrazu se rovná úhlu dopadu. Obávám se, že lidstvu to trvalo poněkud déle.

Kočky bytové prý neustále potřebují nové podněty, jinak ztratí zájem o své okolí. To rozhodně nechceme dopustit, proto vymýšlíme Tačince zábavy a hlavolamy. Například pingpongový míček v krabici od papírových kapesníků. Několik prvních krabic zdemolovala, než dostala míček ven, ale dnes zkrátka obrátí krabici vzhůru nohama a počká si, až otvorem ve víku vypadne sám. Při tom okatě zívá a stíhá nás pohledy, v nichž si můžeme jednoznačně přečíst, že ji ani nemuselo praštit jablko do hlavy jako Newtona, aby přišla na gravitační zákon.

Jen jednou se nám ji podařilo zaskočit. Samozřejmě zcela mimoděk. Z výpravy do hračkářství za kočičím překvapením jsme jí přinesli balonky a jeden hned nafoukli. Zpočátku, jako ke všemu novému, k němu přistupovala ostražitě. Pak se trochu rozpačila (= rozparádila), vytáhla drápky a najednou – PUF! Mysleli jsme, že se lekne a uteče, ale kdepak. Zůstala jako přimrazená a dobrou minutu nechápavě hleděla na místo, kde se ještě před chvílí vzdouval balonek. Uvědomila si, že mezi nebem a zemí jsou věci, na které ani kočičí rozumek nestačí.

Nafoukli jsme další balonek, ale Tači se ho ani nedotkla, lehla si před něj a upřeně ho pozorovala. Čekala, kdy zase zmizí. Mám za to, že chtěla ten trik odkoukat pro případ, až opět provede nějakou neplechu.

Balonek samozřejmě nezmizel, zato z něj pomalu, den za dnem unikal vzduch, až zbyla schlíplina velikosti myši. Pak teprve k němu Tači vítězoslavně přikráčela,

chytila ho do čumáčku, podrobně prozkoumala a od té chvíle byl její.

Po nějaké době jsem jí balonek chtěla znovu přifouknout, ale to už byla guma natolik zpracovaná, že mi praskl přímo před obličejem. Shovívavý pohled našeho experta na fyziku říkal: „Dobře ti tak, to máš z těch tvých hloupých nápadů. Už bys mohla vědět, že na rozdíl od plynů se unavená guma nerozpíná všemi směry stejnoměrně.“ (Vzhledem k tomu, že tento zákon objevila Tači packou, říkáme mu Packalův.)

4. Kočičí Vánoce

Tači bývala převelice divoké a neposedné kotě. Když se blížily první Vánoce, věděli jsme, že stromeček si pořizovat nebudeme. Ani větve ve váze, neboť kdykoli se během našeho soužití ve váze cokoli objevilo, v příští vteřině už to svištělo vzduchem.

Rozhodli jsme se pro tropické Vánoce. V zimě plodí mandarinka, zelený keřík je obsypán oranžovými plody jako baňkami. Mandarinky si Tači nikdy nevšimla, protože citrusová vůně listů ji odpuzuje, a tak jsme keřík omotali vánočním řetězem a bylo nazzdobeno.

Pod „stromček“ jsme uložili dárky, ale než jsme se stihli navěčeřet, Tači nám téměř všechny rozbalila, dokud neobjevila svůj dárek, plstěnou rybičku na gumě. To se pak rozpatačila, jákala a hopsala, vůbec si nevšimla, že si nad svíčkou sežehla konečky chloupků na ocásku. My jsme si všimli. Byly to nesmírně „voňavé“ Vánoce a do Štěpána zbyl z rybičky jen kroužek z umělé hmoty, který se nedal rozcupovat.

Uplynul rok, Tači je mnohem klidnější, my zkušenější. Také letos jsme pro jistotu zvolili tropické Vánoce, ale dárky jsme uložili na dosah, abychom od nich mohli naši nezvedenou šelmu

odhánět, aniž bychom museli vstát od štědrovečerního stolu, jak zakazuje vánoční pověra.

Samozřejmě jsme s dárkem nezapomněli ani na Tači, pořídili jsme jí myšku na klíček. Uvažovali jsme, jestli nemáme ten náš rušivý element obdarovat už před večerí, aby se zabavil. Pak jsme si představili, jak se dusíme salátem s nohama ve vzduchu a pod stolem běží tu myš a za ní Tači, tu zase Tači a za ní myš, podle toho, kdo koho právě honí. Nadělili jsme jí až po jídle a namísto pohádek v televizi jsme měli vlastní program – původní kočičí thriller „Zuřivý lov samohybné myši“.

Druhý dárek dostala od svého kmoťříka Františka, takže byl i pro nás překvapením – cédéčko s hlasy ptáků. Krásný dárek – kočku potěší, lidi uklidní. František žije se čtyřmi kočkami, takže tomu velmi dobře rozumí. Největší úspěch měl slavík, což jsme uhodli podle toho, že při jeho zpěvu se Tači olizovala nejmlsněji.

...objevila svůj dárek...

